

Arrest

nr. 75 785 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. FRERE, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, N. A., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit het dorp Nuradilovo, gelegen in de regio Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. U woonde daar samen met uw echtgenoot, N. V. (...), en jullie twee dochters, N. Az. (...) (O.V. X) en N. S. (...).

Uw echtgenoot werkte als bouwingenieur in Grozny.

Begin 2009 was hij bezig met een militair bouwproject in Khankala. Toen hij op een avond thuiskwam van zijn werk, vertelde hij u dat hij werd benaderd door een man die wilde dat hij hem de plannen zou geven van het bouwproject. Hij moest ook ontslag nemen op zijn werk. Uw echtgenoot weigerde om de plannen aan die persoon te geven. Hij vroeg wel zijn ontslag op het werk, maar dit werd niet toegestaan

zolang het project niet beëindigd was. De volgende dag meldde uw echtgenoot zich ziek en ging hij niet werken. Een dag later vielen enkele gewapende en gemaskerde mannen in militaire uniformen 's ochtends vroeg jullie huis binnen. Ze sloegen uw echtgenoot en dreigden ermee hem en zijn gezin te vermoorden als hij niet terug ging werken.

In de namiddag bracht u uw dochters, A. (...) en S. (...), naar de broer van uw echtgenoot, A. (...). De volgende dag ging uw echtgenoot terug naar zijn werk. Toen hij 's avonds met de wagen naar huis reed, werd hij aangereden door een andere wagen. De wagen van uw echtgenoot ging over de kop en hij raakte daarbij gewond. Hij belde zijn vriend, A. S. (...), op die hem naar het ziekenhuis bracht. Na verzorging kwam hij naar huis. Uw echtgenoot ging vervolgens met zijn broer A. (...) praten die hem aanraadden om te vluchten. 's Nachts werden jullie opgebeld door onbekende personen die opnieuw naar de plannen van het bouwproject vroegen en uw echtgenoot bedreigden.

U en uw echtgenoot vonden het beter dat jullie dochters eerst het land zouden verlaten.

Daarom gingen jullie de volgende dag samen naar een notaris om een volmacht te laten opmaken opdat jullie dochters onder begeleiding van uw neef, A. R. (...), het land konden verlaten.

Uw echtgenoot vertrok nog dezelfde dag. U wist niet naar waar hij ging.

Uw dochters vertrokken een dag later. Uw neef bracht hen naar Polen waar hij woonde. Bij het oversteken van de grens in Polen werden uw dochters echter tegengehouden door de Poolse autoriteiten.

Ze dienden een asielaanvraag in.

Enkele dagen later vertrok u ook naar Polen.

In maart 2009 reisde u samen met uw twee dochters verder naar België, waar uw oudste dochter, N. P. (...) (O.V. 5.098.619), al sinds 2001 verblijft.

U vroeg op 5 maart 2009 asiel aan.

Op 29 oktober 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 quater), omdat geoordeeld werd dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van jullie asielaanvragen.

U keerde echter niet terug naar Polen, maar vertrok naar uw zus A. (...) in Duitsland.

Uw dochters bleven in België.

Begin 2010 keerde u terug naar uw dorp Nuradilovo in Dagestan, omdat u meer informatie wilde bekomen over uw echtgenoot. Sinds zijn vertrek had u immers niets meer van hem vernomen. U werd echter ziek en verbleef ongeveer twee weken in het ziekenhuis daar.

Omdat u geen informatie over uw echtgenoot verkregen had en het gevaarlijk was om daar nog langer te blijven, keerde u terug naar België.

Op 28 juni 2010 vroeg u voor de tweede keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten samen met uw dochter Az. (...) die ondertussen meerderjarig is geworden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw dochters Az. (...) en S. (...), een notariële akte van de volmacht gegeven aan uw neef A. R. (...) om uw dochters naar Polen te brengen, een medisch attest van het ziekenhuis in Nuradilovo, en twee bustickets."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, N. A., luidt als volgt:

"U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van de problemen van uw echtgenoot. Hij werd bedreigd door enkele onbekende personen die wilden dat hij hen de plannen gaf van het bouwproject waaraan hij werkte. Omwille van zijn contacten met deze personen werd uw echtgenoot vervolgd door de autoriteiten.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uit uw verklaringen gebleken is dat u begin 2010 terugkeerde naar de Russische Federatie en Dagestan.

In maart 2009 had u een eerste asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten. De Dienst Vreemdelingenzaken had in oktober 2009 een beslissing tot weigering van verblijf genomen, omdat Polen verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van uw asielaanvraag.

U besloot toen echter om terug te keren naar uw dorp Nuradilovo in Dagestan om daar via familieleden of kennissen meer informatie te bekomen over uw echtgenoot die spoorloos verdwenen was. U verbleef daar gedurende enkele maanden, ongeveer van februari tot mei 2010 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 5-7).

Uw vrijwillige terugkeer naar uw land van herkomst ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging echter op fundamentele wijze.

U verklaarde weliswaar dat u na uw terugkeer uit vrees voor de autoriteiten altijd bij uw vriendin verbleef en nergens naartoe durfde gaan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 7-8).

Uit uw verklaringen is evenwel gebleken dat u in deze periode nog met de bus door de Russische Federatie gereisd bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 8, 10). Bovendien hebt u ongeveer twee weken in het ziekenhuis in Nuradilovo verbleven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 7).

Dergelijke gedragingen waarbij u toch meermaals het risico liep om onder de aandacht te komen van de autoriteiten zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde ernstige vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten.

Verder dient te worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen aangaande de problemen van uw echtgenoot waarop u zich toch beroept voor uw asielaanvraag en hebt u ook onvoldoende ernstige pogingen ondernomen om hierover alsnog meer informatie te bekomen.

Uit uw verklaringen is gebleken dat de problemen van uw echtgenoot te maken hadden met een bouwproject waaraan hij werkte.

Behalve dat het project een militair doel had, kon u in het geheel niet uitleggen waarover het precies ging. U kon evenmin enige informatie geven over de motieven van de personen die wilden dat uw echtgenoot hen de plannen van het project gaf. U dacht slechts dat deze personen iets tegen Kadyrov wilden ondernemen, maar daar was u niet eens zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 12).

Verder bleek u in het geheel niet op de hoogte te zijn van de actuele stand van zaken met betrekking tot de problemen van uw echtgenoot met de autoriteiten. Zo veronderstelde u enkel dat hij momenteel nog gezocht wordt door de autoriteiten, omdat er in uw land genoeg gevallen bekend zijn waarin mensen met dergelijke problemen gezocht worden door de autoriteiten, maar u had geen concrete informatie hierover (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 13).

Uw onwetendheid over de concrete vervolgingsproblemen van uw echtgenoot en het verdere verloop ervan raakt echter aan de kern van uw asielrelaas.

Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat u minstens pogingen zou ondernemen om zich over de problemen van uw echtgenoot in te lichten. Te meer daar uit uw verklaringen toch gebleken is dat u vanuit België nog telefonische contacten onderhoudt met familieleden en vrienden in uw land van herkomst. U hebt echter onvoldoende pogingen ondernomen om alsnog enige informatie te bekomen. U ging er namelijk gewoon van uit dat uw echtgenoot of zijn familieleden u wel op de hoogte zouden brengen als er enig nieuws was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 13-14), wat weinig overtuigend te noemen is. U hebt ook nagelaten om via andere kanalen te proberen om meer informatie te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 14).

Dergelijke nalatige handelingen wijzen echter op een gebrek aan interesse in uw problemen of uw situatie in uw land en doen verder afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw reisweg naar België.

U verklaarde dat u vanuit Moskou met een bus naar Duitsland gereden bent. U bleek echter in het geheel niet te weten langs welke landen of plaatsen u gereisd bent. U wist evenmin waar u de Europese Unie bent binnengekomen (zie gehoorverslag raal, d.d. 27/09/2011, p. 8-9). U beweerde weliswaar dat zich gedurende de hele reis in een schuilplaats in de bus bevond en dat u nooit bent uitgestapt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 9), maar uit uw verklaringen is gebleken dat u ook op punten waarvan redelijkerwijs verwacht mag worden dat u wel enige kennis zou hebben, weinig informatie kon bieden. Zo kon u met betrekking tot de bus behalve de kleur geen andere kenmerken opgeven. Verder kon u niet met zekerheid zeggen hoelang uw reis met deze bus geduurd heeft. U was ook niet zeker van het aantal keren dat de bus onderweg gestopt is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 8).

Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis.

U haalde weliswaar aan geheugenproblemen te hebben waarvoor u in België in medische behandeling zou zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 3, 10).

Er dient echter te worden opgemerkt dat u geen enkel medisch en/of psychologisch attest voorlegde ter staving van deze problemen. Bijgevolg kon u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadaren Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

Uw intern paspoort, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, en de geboorteaktes van uw dochters Az. (...) en S. (...), bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden.

Het medisch attest en de bustickets kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten ook niet staven.

Het medisch attest bevestigt uw verblijf in het ziekenhuis in Nuradilovo en bevat verder enkel gegevens betreffende uw fysieke gezondheidstoestand.

De bustickets bevatten slechts informatie met betrekking tot uw reis door de Russische Federatie. De notariële akte tenslotte bevestigt enkel dat aan uw neef de volmacht gegeven werd om uw dochters naar Polen te brengen en bevat verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, N. Az., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit het dorp Nuradilovo, gelegen in de regio Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie.

U woonde daar samen met uw vader N. V. (...), uw moeder N. A. (...) (O.V. 6.399.236), en uw jongere zus N. S. (...).

Uw vader werkte als bouwingenieur in Grozny.

In januari 2009 vielen op een dag enkele gewapende en gemaskerde mannen in militaire uniformen 's ochtends vroeg jullie huis binnen. Ze sloegen uw vader. U was niet op de hoogte van de problemen van uw vader. Uw moeder bracht u en uw zus S. (...) naar jullie oom. Uw ouders besloten dat jullie het land moesten verlaten en regelden jullie reis.

Enkele dagen later vertrokken jullie naar Polen. Bij het oversteken van de grens werden jullie tegengehouden door de Poolse autoriteiten en dienden jullie een asielaanvraag in. Enkele dagen later kwam jullie moeder ook in Polen aan.

Jullie bleven niet in Polen, maar reisden in maart 2009 naar België, waar uw oudste zus, N. P. (...) (O.V. 5.098.619), woont. Uw moeder vroeg op 5 maart 2009 asiel aan.

U was op dat moment nog minderjarig. Op 29 oktober 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 quater), omdat geoordeeld werd dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van jullie asielaanvragen.

U en uw zus S. (...) bleven echter in België.

Uw moeder vertrok naar Dagestan om meer informatie te bekomen over uw vader die sinds zijn vertrek uit het land spoorloos verdwenen was. Enkele maanden later keerde ze terug naar België.

Ze vroeg op 28 juni 2010 voor de tweede maal asiel aan.

Omdat u ondertussen meerderjarig was, diende u op dezelfde dag ook een asielaanvraag in."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, N. Az., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw moeder, N. A. (...) (O.V. 6.399.236). In het kader van haar asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw moeder werd als volgt gemotiveerd:

"U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van de problemen van uw echtgenoot. Hij werd bedreigd door enkele onbekende personen die wilden dat hij hen de plannen gaf van het 1 bouwproject waaraan hij werkte. Omwille van zijn contacten met deze personen werd uw echtgenoot vervolgd door de autoriteiten.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uit uw verklaringen gebleken is dat u begin 2010 terugkeerde naar de Russische Federatie en Dagestan. In maart 2009 had u een eerste asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten. De Dienst Vreemdelingenzaken had in oktober 2009 een beslissing tot weigering van verblijf genomen, omdat Polen verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van uw asielaanvraag. U besloot toen echter om terug te keren naar uw dorp Nuradilovo in Dagestan om daar via familieleden of kennissen meer informatie te bekomen over uw echtgenoot die spoorloos verdwenen was. U verbleef daar gedurende enkele maanden, ongeveer van februari tot mei 2010 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 5-7). Uw vrijwillige terugkeer naar uw land van herkomst ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging echter op fundamentele wijze. U verklaarde weliswaar dat u na uw terugkeer uit vrees voor de autoriteiten altijd bij uw vriendin verbleef en nergens naartoe durfde gaan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 7-8). Uit uw verklaringen is evenwel gebleken dat u in deze periode nog met de bus door de Russische Federatie gereisd bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 8, 10). Bovendien hebt u ongeveer twee weken in het ziekenhuis in Nuradilovo verbleven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 7). Dergelijke gedragingen waarbij u toch meermaals het risico liep om onder de aandacht te komen van de autoriteiten zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde ernstige vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten.

Verder dient te worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen aangaande de problemen van uw echtgenoot waarop u zich toch beroept voor uw asielaanvraag en hebt u ook onvoldoende ernstige pogingen ondernomen om hierover alsnog meer informatie te bekomen. Uit uw verklaringen is gebleken dat de problemen van uw echtgenoot te maken hadden met een bouwproject waaraan hij werkte. Behalve dat het project een militair doel had, kon u in het geheel niet uitleggen waarover het precies ging. U kon evenmin enige informatie geven over de motieven van de personen die wilden dat uw echtgenoot hen de plannen van het project gaf. U dacht slechts dat deze personen iets tegen Kadyrov wilden ondernemen, maar daar was u niet eens zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 12). Verder bleek u in het geheel niet op de hoogte te zijn van de actuele stand van zaken met betrekking tot de problemen van uw echtgenoot met de autoriteiten. Zo veronderstelde u enkel dat hij momenteel nog gezocht wordt door de autoriteiten, omdat er in uw land genoeg gevallen bekend zijn waarin mensen met dergelijke problemen gezocht worden door de autoriteiten, maar u had geen concrete informatie hierover (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 13). Uw onwetendheid over de concrete vervolgingsproblemen van uw echtgenoot en het verdere verloop ervan raakt echter aan de kern van uw asielrelaas. Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat u minstens pogingen zou ondernemen om zich over de problemen van uw echtgenoot in te lichten. Te meer daar uit uw verklaringen toch gebleken is dat u vanuit België nog telefonische contacten onderhoudt met familieleden en vrienden in uw land van herkomst. U hebt echter onvoldoende pogingen ondernomen om alsnog enige informatie te bekomen. U ging er namelijk gewoon van uit dat uw echtgenoot of zijn familieleden u wel op de hoogte zouden brengen als er enig nieuws was (zie gehoorverslag

Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 13-14), wat weinig overtuigend te noemen is. U hebt ook nagelaten om via andere kanalen te proberen om meer informatie te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 14). Dergelijke nalatige handelingen wijzen echter op een gebrek aan interesse in uw problemen of uw situatie in uw land en doen verder afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw reisweg naar België. U verklaarde dat u vanuit Moskou met een bus naar Duitsland gereden bent. U bleek echter in het geheel niet te weten langs welke landen of plaatsen u gereisd bent. U wist evenmin waar u de Europese Unie bent binnengekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 8-9). U beweerde weliswaar dat zich gedurende de hele reis in een schuilplaats in de bus bevond en dat u nooit bent uitgestapt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 9), maar uit uw verklaringen is gebleken dat u ook op punten waarvan redelijkerwijs verwacht mag worden dat u wel enige kennis zou hebben, weinig informatie kon bieden. Zo kon u met betrekking tot de bus behalve de kleur geen andere kenmerken opgeven. Verder kon u niet met zekerheid zeggen hoelang uw reis met deze bus geduurd heeft. U was ook niet zeker van het aantal keren dat de bus onderweg gestopt is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 8). Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis.

U haalde weliswaar aan geheugenproblemen te hebben waarvoor u in België in medische behandeling zou zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/09/2011, p. 3, 10). Er dient echter te worden opgemerkt dat u geen enkel medisch en/of psychologisch attest voorlegde ter staving van deze problemen. Bijgevolg kon u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadaren Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, en de geboorteaktes van uw dochters A. (...) en S. (...), bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Het medisch attest en de bustickets kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten ook niet staven. Het medisch attest bevestigt uw verblijf in het ziekenhuis in Nuradilovo en bevat verder enkel gegevens betreffende uw fysieke gezondheidstoestand. De bustickets bevatten slechts informatie met betrekking tot uw reis door de Russische Federatie. De notariële akte tenslotte bevestigt enkel dat aan uw neef de volmacht gegeven werd om uw dochters naar Polen te brengen en bevat verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoeksters de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift van 30 november 2011 (zie p. 3) een schending aan van de motiveringsplicht, “meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991”, alsook een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Ze roepen tevens een schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst gaan verzoeksters in op het argument van de commissaris-generaal dat de terugkeer van eerste verzoekster naar de Russische Federatie haar vrees voor vervolging ondermijnt.

Ze leggen uit dat eerste verzoekster terugkeerde met de bedoeling meer informatie over haar echtgenoot te verzamelen, dat zij er verbleef tussen februari en mei 2010, dat zij tijdens dit verblijf zo voorzichtig mogelijk was en schrik had om vrijelijk rond te bewegen, dat zij bij een vriendin bleef en nauwelijks buitenkwam en dat zij tijdens haar hospitalisatie in Nuradilovo ook zeer voorzichtig is geweest.

Ze laten gelden dat eerste verzoekster is teruggekeerd naar België wanneer zij merkte dat zij geen verdere informatie kon bekomen over haar echtgenoot; in België heeft zij dan een tweede asielaanvraag ingediend; tweede verzoekster bleef ondertussen in België.

Verzoeksters herhalen dat eerste verzoekster slechts terugkeerde naar de Russische Federatie om meer informatie te vergaren over haar echtgenoot en om bewijzen te verzamelen over diens situatie. Dat de commissaris-generaal verzoekster verwijt onvoldoende ernstige pogingen te hebben gedaan om informatie te verkrijgen over de actuele situatie van haar echtgenoot, achten verzoeksters, gelet op het bovenstaande, dan ook onbegrijpelijk.

Op het argument van de commissaris-generaal dat eerste verzoekster onvoldoende informatie kan geven over de situatie van haar echtgenoot, antwoorden ze dat de echtgenoot van eerste verzoekster is verdwenen bij het verlaten van de Russische Federatie en dat zij en hun familie geen nieuws hebben over waar hij is, noch wat er met hem gebeurd is.

Waar aan eerste verzoekster ten laste wordt gelegd te weinig informatie te kunnen geven over de concrete activiteiten van haar echtgenoot, wijzen verzoeksters er op dat eerste verzoekster niet veel concrete informatie van hem kreeg omdat hij “in se een potentieel risicovol beroep uitoefent” en hen hierdoor niet veel heeft verteld.

Ze benadrukken tevens de “*Tsjetsjeense cultuur, namelijk de traditionele positie in de Tsjetsjeense samenleving van de vrouw*” en stellen dat eerste verzoekster “*geen jonge vrijgevochten vrouw is*” (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoeksters stellen nog dat eerste verzoekster “*niet via Polen is gereisd*” (zie het verzoekschrift, p. 5); dat een andere dochter van haar in België erkend werd als vluchteling en ze daarom naar België kwamen zelfs nadat tweede verzoekster in Polen een asielaanvraag had ingediend; ze herhalen dat eerste verzoekster heeft getracht meer informatie te verkrijgen over haar echtgenoot toen zij in België de beslissing kreeg dat Polen aansprakelijk was voor haar asielaanvraag.

Verzoeksters onderstrepen dat het niet onredelijk is te stellen dat eerste verzoekster “*niet uitdrukkelijk steeds vraagt naar de concrete evolutie in het dossier maar dat zij er ook van uit kan gaan dat de familie hier concreet zelf over zou beginnen als zij hen contacteert*” (zie het verzoekschrift, p. 5).

Het verzoekschrift voert aan dat men bezwaarlijk kan stellen dat eerste verzoekster niet voldoende interesse toont aangaande haar problemen.

Betreffende de reisweg wordt benadrukt dat eerste verzoekster “oprecht de informatie heeft gegeven die zij had over haar uitreis uit de Russische Federatie” (zie het verzoekschrift, p. 6); zij herhaalt dat zij vanuit Moskou de bus heeft genomen om naar België te komen en dat zij de ganse reis verborgen heeft gezeten in de bus.

Zij wijst er nog op dat zij illegaal en verdoken heeft gereisd en dat zij om die reden niet veel informatie kan geven omtrent het praktisch verloop van de reis. Op zich achten verzoeksters dit “niet verwonderlijk”.

Verzoeksters besluiten dat de asielaanvraag “niet op zorgvuldige manier is onderzocht”.

Verzoeksters vragen de bestreden beslissing te hervormen en van hen de hoedanigheid van vluchteling te erkennen; in ondergeschikte orde vragen ze het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen; in uiterst ondergeschikte orde vragen ze aan hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien tweede verzoekster, N. Az., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van eerste verzoekster, N. A., haar moeder, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt verder dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeksters uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeksters de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Op het argument van de commissaris-generaal dat de terugkeer van eerste verzoekster begin 2010 naar de Russische Federatie, haar vrees voor vervolging ondermijnt, antwoorden verzoeksters dat zij slechts terugkeerde naar de Russische Federatie om meer informatie te vergaren over haar echtgenoot en om bewijzen te verzamelen over diens situatie; ze benadrukken dat eerste verzoekster tijdens dit verblijf zo voorzichtig mogelijk was, ook tijdens haar hospitalisatie in Nuradilovo.

De Raad stelt vast dat verzoeksters zich beperken tot het herhalen van eerdere verklaringen. Het louter herhalen van de eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeksters toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze echter in gebreke blijven.

De motivering in de bestreden beslissingen dienaangaande blijft dan ook staande.

De Raad merkt dan ook op dat de vrijwillige terugkeer van eerste verzoekster naar Dagestan en haar gedrag -dat zij toelicht als "*zo voorzichtig mogelijk*"- aldaar, waardoor zij meermaals het risico liep om onder de aandacht van de autoriteiten te komen, de geloofwaardigheid en de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging neerhaalt.

Op het argument van de commissaris-generaal dat eerste verzoekster onvoldoende informatie kan geven over de situatie van haar echtgenoot, wordt in het verzoekschrift geantwoord dat de echtgenoot van eerste verzoekster verdwenen is en dat zij niet veel concrete informatie van hem kreeg omdat hij "*in se een potentieel risicovol beroep uitoefent*"; de traditionele positie in de Tsjetsjeense samenleving van de vrouw wordt benadrukt en er wordt gesteld dat eerste verzoekster "*geen jonge vrijgevochten vrouw is*". Verzoeksters voeren aan dat ze het verder niet onredelijk vinden dat eerste verzoekster "*niet uitdrukkelijk steeds vraagt naar de concrete evolutie in het dossier maar dat zij er ook van uit kan gaan dat de familie hier concreet zelf over zou beginnen als zij hen contacteert*".

De Raad stelt vast dat verzoeksters zich beperken tot het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal; dit evenwel zonder de vaststellingen in de bestreden beslissingen afdoende te verklaren of weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de motiveringen in de bestreden beslissingen te ontkrachten.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht vastgesteld dat eerste verzoekster onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen aangaande de problemen van haar echtgenoot, die nochtans aan de basis liggen van haar asielrelaas, alsook onvoldoende ernstige pogingen ondernomen heeft om hierover alsnog meer informatie te bekomen ten einde deze aan de asieldiensten te kunnen meedelen met het oog op het beoordelen van de ernst van haar vrees.

Zo kon eerste verzoekster niet uitleggen waarover het bouwproject van haar echtgenoot precies ging; zij kon evenmin enige informatie geven over de motieven van de personen die wilden dat haar echtgenoot hen de plannen van het project gaf; zij was tevens niet op de hoogte van de actuele stand van zaken met betrekking tot de problemen van haar echtgenoot met de autoriteiten; zij ging er bovendien gewoon van uit dat haar echtgenoot of zijn familieleden haar wel op de hoogte zouden brengen als er enig nieuws was, maar heeft nagelaten om via andere kanalen te proberen om meer informatie te bekomen.

De Raad wijst er in dit verband op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van eerste verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees.

Aangaande de door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardigheden omtrent de reisweg, blijven verzoeksters opnieuw steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het louter omkeren van de vaststellingen van de commissaris-generaal. Ze brengen geen concrete feiten of elementen aan die toelaten de vastgestelde ongeloofwaardigheden te verklaren.

De Raad stelt dan ook vast dat uit de verklaringen van eerste verzoekster is gebleken dat zij op punten waarvan redelijkerwijs verwacht mag worden dat zij wel enige kennis zou hebben, weinig informatie kon bieden.

Zo bleek eerste verzoekster niet te weten langs welke landen of plaatsen zij gereisd is; zij wist evenmin waar ze de Europese Unie is binnengekomen; met betrekking tot de bus kon zij, behalve de kleur, geen

andere kenmerken opgeven; zij kon tevens niet met zekerheid zeggen hoelang haar reis met deze bus geduurd heeft en was niet zeker van het aantal keren dat de bus onderweg gestopt is.

Niettegenstaande verzoekster verklaarde (zie het verhoorverslag 27 september 2011, p. 8) dat zij niet meer wist langs welke landen en plaatsen zij reisde, stelt het verzoekschrift (zie p. 5) uitdrukkelijk dat het "*niet via Polen*" was.

De Raad benadrukt dat van eerste verzoekster nochtans kan verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Dat eerste verzoekster bijna geheel onwetend is over haar reisweg, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeksters geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt van hen niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoeksters, kan dit relaas niet als basis dienen voor de toekenning aan hen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeksters brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals gesteld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeksters zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 27 september 2011 op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeksters werden opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens deze verhoren op 27 september 2011 in bijzijn van hun advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE